

[Indenrigsministeren.]

gaar, være forskellige Meninger herom. Nogle mener, at man kan gøre det udelukkende ved at lette Adgangen til at tinglyse et højere Beløb, og andre mener, at en saadan forhøjet Tinglysningsgrænse netop vil føre til en Tilstand, der er værre. Derfor er Skillelinien ikke Hensynet til de unge, men Forskellen i Opfattelsen af, hvordan man hjælper dem bedst.

Det Spørgsmaal, det ærede Medlem Hr. Jensen (Horsebæk) rejste, vil jeg ikke blande mig meget i, men jeg vilde have fundet det rigtigere, om det ærede Medlem havde nævnt nogle konkrete Eksempler, og det vilde vel nok have været det allerheldigste, om han underhaanden havde henvendt sig derom til Landbrugsministeriet. Det kan ikke bestrides, at en saadan almindelig holdt Kritik af Sognefogder og Politimestre rammer hele Standen, og man kan godt forstaa, at de Folk, som ved med sig selv, at de har gjort, hvad de kunde, mener at have et berettiget Krav paa ikke at blive inddraget under en saadan almindelig Kritik, som for saa vidt ikke blot gaar ud paa, at de ikke fuldt ud har opfyldt deres Forpligtelser, fordi det har oversteget deres Kræfter, men ogsaa i nogen Grad gaar ud paa, at de med Vilje har undladt at haandhæve Lovens Bestemmelser, og derfor er en Kritik, som rammer temmelig haardt. Jeg kan som sagt godt forstaa, at de pligtopfyldende og ærekære Embedsmænd føler sig uberettiget genert herved, naar de ved med sig selv, at de har gjort deres bedste.

Til det ærede Medlem Hr. Valdemar Thomsen skal jeg blot sige, at de Løfter, som jeg har givet ved Behandlingen af denne og tilsvarende Love, har jeg fuldt ud opfyldt. Vi har, som jeg har lovet, drøftet Spørgsmaalet i det samlede Ministerium, og vi har ogsaa, som Figura viser, udarbejdet Skitser til Forslag, men det er ikke lykkedes at fremkomme med et Forslag, der kunde samle tilstrækkelig Enighed, og vi maa være klar over, at for et saadant Forslags Gennemførelse og heldige Virkning er det ikke blot nødvendigt at opnaa et Flertal derfor i Rigsdagen, men ogsaa nødvendigt, at Landets Befolkning, som skal leve under det, indser dets Berettigelse. Det er jo ikke saaledes, som det ærede Medlem synes at gaa ud fra, at alle Partier her i Rigsdagen nu pludselig er blevet enige om alt muligt mellem Himmel og Jord, saaledes vil det formentlig; jeg kan tilføje heldigvis, ikke nogen Sinde blive. Der er forskellige Opfattelser. Naar vi ser, at Løsningen af et Problem er paakrævet, søger vi gennem

Drøftelser at finde frem til en Løsning, som vi kan samles om.

Der har været udarbejdet forskellige Skitser, der som sagt ikke har kunnet vinde den fornødne Tilslutning, men Sagen er paa ingen Maade opgivet, hvilket ogsaa Udvalgsbetænkningen er Vidnesbyrd om, og det er paa Grundlag af Referatet af de førte Forhandlinger, man har begrænset Forlængelsen af Lovens Gyldighedstid til 4 Maaneder, idet man har Haab om, at der inden for det Tidsrum vil komme en Løsning paa Spørgsmaalet og forhaabentlig en Løsning, som kan gennemføres her i Rigsdagen, og som Befolkningen vil tage imod med Forstaaelse.

Med disse Ord skal jeg anbefale de stillede Ændringsforslag til Vedtagelse.

Vagn Bro: Jeg takker den højtærede Indenrigsminister for hans Udtalelser. Hermed kunde jeg i og for sig standse denne Debat. Jeg vil dog lige have Lov til at gøre den Bemærkning — navnlig med Henblik paa den haarde Haand, som det ærede Medlem Hr. Jensen (Horsebæk) mener nu skal ramme de paagældende Embedsmænd —, at indtil 1934 forelaa der, mig bekendt, overhovedet ikke nogen Fortegnelse over opretholdelsespligtige Brug. Hvorledes mener det ærede Medlem da, at det skulde være en Politimester, der har saa og saa mange Tusinde Brug at tage Vare paa, muligt — med alle de Forretninger, han har ved Siden af — at holde Styr paa dette?

Nu er der i 1941, altsaa sidste Aar, fremsendt for første Gang til Politimesterembederne denne Fortegnelse. I de 5 Distrikter, jeg kender særligt til, har man foretaget en Gennemgang enkeltvis; der er endog sket det, at hvis man har været i Tvivl om noget, har man optaget yderligere Rapport — alt er undersøgt nøje. Hvis man nu derefter fik den aarlige Indberetning, nærer jeg ikke Tvivl om, at saa er Grundlaget i Orden. Men det har det ikke været tidligere, og derfor takker jeg igen den højtærede Indenrigsminister for hans Ord.

Valdemar Thomsen: Man kan kun forstaa den højtærede Indenrigsminister paa den Maade, at han finder det i sin Orden, at han saavel i 1940 som i 1941 gav Tilsagn om at søge Foranstaltninger iværksat, som kan modvirke den uheldige Tendens, som der fra alle Sider er Enighed om gør sig gældende, uden at det endnu er blevet til andet end Skitse og Forslag og Snak.